

αἷς κ' ἰ λόγον, εἰς τὸ πόρρω; ἢ ὅπ' ἕκαστος τὸν
 κατ' αὐτὸν ἀέρα ποιεῖται, ἀλλ' οὐ τὸν αὐ-
 τὸν, πλὴν ὅπ' μικρόν; ὁμοίον δὲ συμβαίνει,
 αἷς παρ' αὐτὸν πολλοὶ μὲν εἶεν οἱ βάλλοντες, ἕ-
 καστος μὲν τοὺς λίθους ἑτέρω, ἢ οἱ γὰρ πλείους.
 οὔτε γὰρ ἐκείνους πορρωθεν οὐδὲν ἀφίξεται βέ-
 λος, ἢ οὐ κ' ἰ λόγον, οὔτε ἐκταύθια, οὔ γὰρ εἰς
 ἢ πτωχὴ φωνή, ἀλλὰ πολλῶν. ἐξ ἴσου μὲν
 οὖν κ' ἰ λόγον, πολλὴ φάνεται ἢ φωνή. καὶ
 γὰρ βέλαι πλείω πύξεται τῷ αὐτῷ. πορρωθεν
 δὲ, ἵκε ἔπ. 17 Διὰ τί ἀγωνιῶντες μὲν, βαρύ-
 τερον φθέγγονται; φοβουμένοι δὲ, ἰξυτέ-
 ρον; καίτοι καὶ ἡ αἰδώς φόβος τίς ὄσπν. ἢ
 διαφέρει πολὺ τὸ πάθος; οἱ μὲν γὰρ ἀδού-
 λητοι, ἐρυθρίασπιν' δὲ ἀγωνία, αἰσχύνη τίς
 ὄσπν. οἱ δὲ φοβουμένοι, ῥαχιαίσι. φανερόν οὖν
 ὅπ' τοῖς μὲν φοβουμένοις ἐκλείπει αἰώθεν
 τὸ θερμόν (αἷς τε κινεῖ ἀδύνατον, ὀλίγον αἰ-
 ερα τὸ πνεῦμα τὸ δ' ὀλίγον, ταχὺ φέρεται τὸ
 δὲ ἐν φωνῇ ταχὺ, τὸ ἰξυ) τίς δὲ ἀδούλωτοι,
 αἷα ἐρχεται τὸ θερμόν αἷα τὰ στήθη. σημεῖον
 δὲ ὅπ' γίνονται ἐξ ἐρυθροί. πολλῶν δὲ κινεῖ
 αἷας ἢ πολλὴ δύναμις. τὸ δὲ παλὺ, βρα-
 χύως φέρεται. τὸ δὲ βαρὺ ἐν φωνῇ, βραδύ.

A neque longius pro ratione deducit? An
 quod singuli proximum aërem propel-
 lunt non eundem, nisi paulo tenus, quod
 simile euenit, ut si multi quidem proiciant
 lapidem, sed singula, aut magna eorū
 pars mittat diuersim: neque enim ibi lō-
 gius, aut pro ratione longè lapis vllus de-
 ueniet: neque hīc longius cunctorum,
 quā vnius vox poterit audiri: vox ete-
 nim tanta non vnius est, sed multorum.
 Rectè igitur ἐξ ἰσοπρινου vox multa esse
 pro ratione videtur: quandoquidem lapi-
 des quoque illi multi ita videri, atque i-
 dem assequi possunt, aut è longinquo plus
 quā si singulae sint, sentiri non potest.
 Cur trepidantes vocem reddimus grauiore-
 m, metuentes autem acutiorem? quan-
 quam etiam pudor genere metuendi cō-
 tinetur. An multum inter se affectus hi
 distant. Quos enim puduit, erubescunt:
 trepidatio autem pudor quidam est. Qui
 verò metuunt, pallent. Constat igitur, ca-
 lorem in metu partem superiorem dese-
 rere, ut parum aeris præ sua exilitate mo-
 uere spiritus possit. Velociter autem fer-
 ri potest, quod exiguum est: vocis verò
 velocitas, non nisi acumen est. Iis contrā
 quos puduit, calor partem superiorem, id
 est, petus petere solet. Cuius rei indicium
 erubescens facies affert: ampliorem autem
 aerem amplior potentia mouet. Tardius
 verò omne fertur, quod amplius est,
 tardiusque in vsu vocis, non nisi grauitas
 est. 54 Quæ causa est, ut lingua hæsitantes
 aliqui fiant. An membri, quo loquimur,
 refrigeratio causam habet, & tan-
 quam stupens, & attonitum membrum id
 est: itaque vino, continentique oratione
 concafacti, verba facilius possunt copu-
 lare. 55 Cur homo solus ex omnium ani-
 mantium numero lingua hæsitans oritur?
 An quod solus compos sermonis est,
 cætera vocem tantum obtinent. Qui au-
 tem lingua hæsitant, vocem quidem pro-
 ducunt, sed verba copulare, sermonemque
 condere nequeunt. 56 Cur sobrij tem-
 porèque hyberno vocem acutius mitti-
 mus, violenti autem & æstiuo grauius?
 An vox acutior, quæ velocior est: veloci-
 or autem, quæ corpore intento se promit.
 Sobriorum vero, hyemèque corpora mag-
 gis constant, quā violentorum, æstia-
 tique: calores enim, teporèque corpora

νδ' Διὰ τί ἰχνόφωνοι γίνονται; ἢ αἰ-
 κτον ἢ κατὰ φύξιν τῷ τύπου ἢ φθέγγονται, ἢ
 αἷς περ' ἄπο πλῆξιν τῷ μέτρος τοῦτου ὄσπν;
 διὸ καὶ θερμηνομένοι ἐπὶ οἴνοισι καὶ τῷ λῆ-
 γειν σιωπῶντες, ῥῶον σιωπεύουσιν τὸν λόγον.
 νε Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων αἰ-
 κρωπος γίνεται ἰχνόφωνοι; ἢ ὅπ' λόγου κοι-
 νανῆ μόνον τὰ δὲ ἄλλα, φωνῆς; οἱ δὲ ἰχνό-
 φωνοι, φωνοῦσι μὲν, λόγον ἢ οὐ δύνανται συ-
 νείρειν. 15 Διὰ τί τῷ μὲν χειμῶνος, ἰξυτέ-
 ρον φθέγγονται, καὶ νήφοντες ἔθερος δὲ, καὶ
 μεθύοντες, βαρύτερον; ἢ ὅπ' ἰξυτέρα μὲν ἔ-
 σπν, ἢ ταχυτέρα. ταχυτέρα δὲ ὄσπν, ἢ δ' ἄπο
 συντατα μὲν φωνῆς; τῶν δὲ νήφοντων, καὶ ἐν
 τῷ χειμῶνι, τὰ σώματα σιωπῶντα μάλιστον,
 ἢ μεθύοντων, καὶ ἐν τῷ ἔθει. τὸ γὰρ θερμόν,
 καὶ αἰ ἀλέα, διαλύει τὰ σώματα.

D
 E
 F

Problema quod hic interpr. Gazg ex-
 rat Grace supra, i. l. γ.

resoluunt, atque elaxant. 57 Cur homo solus omnium animalium lingua hæsi-
 tans provenire potest? Vtrum quod etiam mutus solus existit: linguæ autem hæsi-
 tatio, mutitas quædā est: nec membrū, quo loquimur, absolutū habetur. An quod
 homo solus cōpos est sermonis, cætera autē vocē duntaxat sortiūtur: linguæ autem
 hæsitatio, ut nomē declarat, vñ nō est, nec promptā cōtinētique parit orationē